

BIBLIOTECA FREAK 30 > POESIA EMBRIAGADA

“Veni a deveres! Estic bevent les estrelles”

Benvingudes i benvinguts. Hola a tothom. Al començament d'aquest estiu passat, el juny, els membres del programa Porquejades vam ser convidats al primer festival Grahame Pearce, en el que vam entrevistar a diversos components de les bandes de música que hi van participar i en el que en Pedro, en Cristian i jo, nos ho vam passar com al·lots petits. Fruit d'aquesta sensacional experiència en va néixer una amistat amb els creadors de la cervesa Grahame Pearce, una amistat que desitjам que duri molts anys i sigui millor que la de Casablanca. Així que, en honor a aquesta amistat, farem avui un poc d'apologia del beure, just un poquet, perquè ja esteim en una edat en que els danys colaterals de fer més de tres cerveses poden ser catastròfics. Ho feim obrint el programa amb aquesta cita del monjo Dom Pierre Pérignon, inventor del xampany, frase que va exclamar en provar el resultat del seu invent. Bevem les estrelles, estimades i estimats, sigueu benvinguts a aquest mini especial de poesia embriagada. Jo som en Xec Pons i açò és Biblioteca Freak.

I començam prenent una cervesa amb aquesta Cerveza, Beer, de Las Ruinas, per introduir el primer poeta d'avui: el xinès del segle VIII, Li Po. Conegut també com a Li Bai o Li Pai, és un dels millors poetes de la dinastia Tang (principis segle VII-principis segle X) i un dels membres dels “8 Immortals de la Copa de Vi”, que sembla un grup de superherois, i qui va cultivar una poesia fresca i natural, clara, viva, de metàfores gràfiques, exagerades i molt singulars. Començam amb ***Bevent tot sol a la llum de la lluna.***

Una gerra de vi entre les flors

bec tot sol, sense companyia.

Aixecant la copa, convidi a la lluminosa lluna:

contant la meva ombra, ja som tres.

Més la lluna ignora què és una borratxera

i la meva ombra no sap més que perseguir-me.

Però, tot i així, som companys d'un instant,

els tres som erudits

en el goig de la primavera.

Cant i la lluna es gronxa

Ball i la meva ombra tentineja.

Sobris junts encara gaudim.

Borratxos, cada un se'n va pel seu camí.

Qui sap si la nostra eterna amistat

tornarà a reunir-nos una nit venidora

a qualsevol taberna de la Via Làctia.

Que corri el vi

No veieu potser que les aigües del Riu Groc,

la font del qual és el cel,

arriben amb estrèpit a la mar sense mai donar la volta?

No vos heu donat compte que davant el mirall
d'or de la mansió més bella
no hi ha ningú que no és doli pels blancs cabells
que pel dematí eren negres com la seda?
Si sabeu què és la satisfacció a la vida,
gaudiu d'ella fins l'extrem;
no deixeu que les vostres daurades copes estiguin buides
en presència de la lluna.
Exhaurim les dones que el cel ens ha dat;
dilapideu milers de monedes d'or,
que ja altra dia tornaran a les vostres butxaques.
Sens dubte hi ha alegria en el xai bullit
i en el bou macerat; però millor farem
buidant alhora tres centes copes.
Mestre Chen,
company Dan Qiu.
Serviu-vos vi sense descans!
i jo vos regalaré un cant,
si esteu disposats a prestar-me atenció.

El so d'una campana
i dels atuells de jade
no són coses que m'interessin;
el meu únic desig és estar sempre gat
sense mai despertar-me.

Des que els temps antics
ha estat així sempre:
callam sobre els savis i els virtuosos
perquè sols dels borratxos es conserva la fama.
En el palau Ping Le solia oferir els seus banquets
el príncep de Chen, feliç i hedonista,
repartint milers de gerres de vi.

Amfitrions meus!
no digueu ara que aneu curts de doblers.
Pagueu més vi i beuré amb vosaltres!.
Tenc aquí una pell de cavall de cinc pelatges
i una bossa amb més de mil monedes.
Crideu al servent
perquè me les canviï per deliciós vi

i junts farem fugir

la nostra melangia de deu mil generacions.

Fua. Senzillament sensacional. Una puta lliçó de poesia. Però deixem crítiques i continuem. Feim un bot en el temps i també geogràfic per anar al segle XI- principis del XII, a Pèrsia, per escoltar uns quants poemes del cèlebre poeta Omar Khayam, conegut pels seus Robayat. El robai és una estrofa exclusivament persa, format per quatre versos, dels quals solen rimar el primer, segon i quart, i de vegades, tots quatre. Són poemes que conviden a viure, a gaudir la vida al màxim. Un poc el fotut carpe diem, però dit amb classe. Dir també que aquests poemes no tenen títol i simplement estan numerats. Som-hi:

4.si no vols beure vi, deixa els torrats en pau;

no siguis fonament de l'engany i del frau.

No presumeixis tant de la teva abstinència;

en faràs cent glops i ja del vi en seràs esclau

24. Quan, la tulipa, el núvol rentarà,

alça't i un got de vi vés a buscar .

Aquesta gespa que avui pots mirar

demà del sot tota ella et brotarà.

28. Com que no pots saber la veritat,
ni viure sempre en la incredulitat,
no deixis mai el got de vi granat,
per ignorància o per ebrietat.

32. El gran misteri no es pot revelar;
ningú no sap com l'ànima es formà.
Tots dins de terra haurem de reposar.
Beu vi, que de respostes no n'hi ha.

42. Diuen que l'embriac a l'infern anirà;
és una vil promesa, no es pot acceptar.
Si el bevedor de vi i l'amant van a l'infern
demà veuràs el cel buit com la meva mà.

Un descobriment fantàstic, una de ses meves troballes que més satisfacció m'ha dut.

I per acabar tornam a donar un salt en el temps i geogràfic, un salt d'atleta olímpic, en aquesta ocasió, per caure a la segona meitat del segle XX, als Estats Units, amb un dels poetes bevedors per excel·lència: Charles Bukowski, que si vos

enrecordau, vam tancar la primera temporada amb una de les seves novel·les. He de dir, que per jo, Bukowski és millor poeta que novel·lista. Vull dir que m'arriba molt més com a poeta, me crea moltes més emocions, puc connectar millor amb els seus versos, encara que no hi ha molta diferència amb la seva prosa. Uns versos que despullen l'ànima del seu autor i també la nostra. I també dir que els poemes que aquí recitaré són extrets d'una antologia titulada Beure, una antologia feta per a fanàtics; potser va sent hora de deixar de comprar tot el que es publica sobre aquest autor. O no. Som-hi amb : **Les formigues s'arrossegueu pels meus braços borratxos:**

Oh! Les formigues s'arrossegueu pels meus braços borratxos

i van deixar que Van Gogh s'assegués en camp de blat

i privés el món de la Vida

amb un tret d'escopeta.

Les formigues s'arrossegueu pels meus braços borratxos

i van enviar Rimbaud

a traficant amb armes i a cercar or

sota les pedres.

Oh! Les formigues s'arrossegueu pels meus braços borratxos.

Van ficar a Pound al manicomi

i van aconseguir que Crane es llencés a la mar

en pijama.

Les formigues...

Les formigues s'arrosseguen pels meus braços borratxos

mentre els estudiants demanen a crits a Willie Mays

i no a Bach.

Les formigues s'arrosseguen pels meus braços borratxos

i en la beguda cerco

tables de surf i escuradors, gira-sols

i la màquina d'escriure cau com un atac de cor

de la taula

o un toro mort el diumenge,

i les formigues es fiquen a la boca

i baixen per la gargamella

i me les bec amb vi

i pujo les persianes

i estan a la mosquitera

i en els carrers

pugen pels campanars,

i es fiquen en les cobertes dels pneumàtics

a la recerca de més

menjar.

Buida bòtils immortal

Li Po, no deixo de pensar en tu

mentre buido bòtil rere bòtil

de vi.

Sabies com passar els dies i els nits.

Buida bòtils immortal,

què faries amb una màquina d'escriure elèctrica

després de tornar de l'hipòdrom?

Què pensaries veient la televisió de pagament?

Què diries de les reserves nuclears?

Del moviment d'alliberació de les dones?

dels terroristes?

Veuries el partit de futbol del dilluns a la nit?

Li Po, els manicomis i les presons

estan plenes a vessar
i el cel quasi mai és blau
i la terra i els rius
fan pudir les nostres vides.

i la darrera novetat:
hem descobert l'amagatall de Déu
i l'obligarem a sortir i li preguntarem:
COM ÉS?

Li Po, el vi encara paga la pena,
i, malgrat tot, queda temps per asseure's
tot sol i pensar.

Tant de bo fossis aquí.

Vaja

el moix acaba d'entrar
i en aquesta habitació èbria
aquesta nit èbria

em mira amb aquests enormes ulls grocs
mentre em serveixo una copa de bon vi negre
en el teu honor.

I fins aquí aquest mini especial de poesia embriagada, una temàtica molt freqüent dins el món de la literatura, amb moltíssims escriptors i escriptores famosos per empinar el colze. Jo confess que ho vaig provar, però pel que es veu i tenint en compte es meu fetge, m'estim més sa camamil·la. I nosaltres anem a prendre una cerveseta, una Grahame Pearce si pot ser, i diem adéu amb aquest Sunny Afternoon, dels Kinks. No abuseu gaire de l'alcohol en aquestes festes, a no ser que sigui per revifar la flama de la passió amb la vostra parella o per recordar que heu d'oblidar alguna cosa, i esperem no haver fet molta apologia de l'alcohol. O sí. Perquè estic aprenent de memòria aquestes paraules de Baudelaire que crec que recitaré a la més mínima oportunitat:

“És hora d'emborratjar-se! Per no ser esclaus i màrtirs del Temps, embriagueu-vos, embriagueu-vos sense aturar. De vi, de poesia o de virtut: del que vulgueu”.

Moltes gràcies per escoltar-nos i fins la pròxima. Bon Nadal a tothom i regaleu llibres